

Ikke var det Maanens Sølvstænk,
ikke Stjerneskin fra oven;
nedenfra kom denne Lysning
stigende igennem Skoven;

ret som af et mystisk Dagskær,
der i Havets Kløfter gryede,
og hvis genfærdsblege Afglans
saas paa Bølgerne at flyde.

Løndomsfulde Liv, som fylder
Dybets Nat med Fosforflammer!
Sære Orgelsus, der svulmer
halvt i Trods og halvt i Jammer!

Skimter Ilden jeg, der blusser
i den sorte Afgrunds Spalter —
aner jeg fortabte Aanders
Vaadesang om Dybets Alter!

Otto C. Fønss.

Kavalererne.

(Et Eventyr).

Frosten bed.
Vi ere i en Bondegaard, og det er
Vinternat med koldt Maaneskin. Husene
kaste sorte Skygger, og den bidende Kulde
gør alt dødsstille. Rim og Iskrystaller ligge over
Husenes Tage, der næsten ere kridhvide.

Henne i Skyggen fra Laden stod en gammel,
grim Arbejdsvogn med stivfrosset Pløre over alle
Hjulene og helt op ad Sidefjælene, og den saa
gnaven ud, saa det var uhyggeligt.

»Væmmeligt!« sagde den til Trillebøren, som
stod lidt længere ude i Gaarden og skinnede af
Rim. »Sagde De ikke noget? Jeg siger, det er
væmmeligt! Kan De høre, eller kan De ikke!«

»Jeg ved jo ikke, hvad De sigter til,« svarede
Trillebøren.

»Sigter til,« skreg Arbejdsvognen, »hvad skal
det sige! De kan sige ja, naar jeg taler til Dem,
Hønehoved, enten jeg saa sigter til noget eller
ikke. Jeg sigter, hvor jeg vil, og hvad angaar det
Dem, lille Treben. De staar paa et Hjul og to
Stumper Pinde, og De er dum. Er vi enige?«

Trillebøren svarede ikke.

»Fornærmet,« sagde Arbejdsvognen. »Kedeligt
— for Dem selv. Hold Mund! Her i Gaarden
vil jeg have Ro, siger jeg. Gid jeg blot kunde
lange Dem én med min Stjært. Ti stille!«

Alt blev tyst. Maanen saa ned i Bondegaarden.
Rimen lagde sig stadig hvidere og tættere over
Tagene.

»Æh, De derhenne,« begyndte Arbejdsvognen
igen, og Trillebøren, der i Kulden kæmpede med
en tung Søvn, for forvildet op og gøs. Men Ar-
bejdsvognen saa efter den lange Vandpost, som
stod midt i Maanelyset, omvunden med Halm fra
Jorden til Pumpestangen. Den tog sig flot ud med
stor, krummet Tud og Pumpestangen skraat til
Vejs som Fjer i Hatten.

»Æh, De derhenne, saa De, Trebenet blev
muggent, hæ, hæ, hæ!« Arbejdsvognen lo anstrengt
og uforskammet ud fra Skyggen.

»Beskæftiger mig ikke med Trebenet,« svarede
Vandposten uden at fortrække en Mine, »men maa
derimod bede Dem, Hr. Arbejdsvogn, om en anden
Tiltale. Ganske vist er De foruden mig den eneste
Kavaler her i Gaarden, ganske vist, men netop
derfor burde De og jeg behandle hinanden som
Kavalerer. Jeg er Kavaler, det ved jeg, og man
taltaler ikke en Kavaler saaledes: Æh, De der-
hennel!«

»Abekat,« sagde Arbejdsvognen.

»Skældsord bruger jeg aldrig, gamle Gris,«
svarede Vandposten, »og jeg skal ikke svare Dem
paa Deres Uartighed. Jeg er Kavaler, og jeg ser
Dem ikke mere.«

»Skurk,« sagde Arbejdsvognen.

»Selv Skurk,« svarede Vandposten fornemmere

end nogen Sinde, Arbejdsvognen skulde hurtigt til
at svare, men den rystede af Vrede, saa Snavset
var lige ved at falde fra Sidefjælene, og Trillebøren
fik først Ordet.

»Maa jeg sige et lille Ord,« hviskede den,
»blot et lille Ord, saa skal de to Herrer nok se,
vi faar Fred i Gaarden og kan faa lidt Søvn.
Jeg siger, at jeg føler mig saa lille og ussel, at jeg
ikke kan fortjene, at to saadanne Kavalerer over-
skælder hverandre for min Skyld. Jeg er Deres
begges ærbødige Tjener.«

Arbejdsvognen og Vandposten saa et Øjeblik
stift paa hinanden. Arbejdsvognen havde rettet sin
snavsede Krop saa smaat, og Vandposten knagede
i Halmen.

»Han har Ret,« sagde Vandposten forsigtigt.

»Be—gribelig,« brummede Arbejdsvognen.

»Kære Ven!« sagde Vandposten.

»Ja, saamænd,« svarede Arbejdsvognen.

Og saa blev der stille et Øjeblik; thi hver saa
sin Vej, og ingen vidste, hvad han skulde sige.
Trillebøren, der kæmpede med Søvn, var allerede
begyndt at drømme. Den syntes, at Syvstjernen
vaklede paa Himlen og var lige ved at falde ned,
fordi Vandpostens Pumpestang uafslædig pegede
efter den. Trillebøren morede sig stærkt og lo
indvendig, men ubehageligt blev den vækket ved,
at Vandposten atter snakkede flot.

»Arbejdsvogn, kære Arbejdsvogn. De er Ka-
valer. Hør en Historie. Mumler De? Vid, det
er en Skandalehistorie.«

»En Skandalehistorie.« Arbejdsvognen talte
pludselig, som om den havde faaet et Stykke
Sukkergodt i Munden. »Ah, sikket Held. Skrup
Dem. Fortæl nedrigt. Ah, det varmer!«

»Det er om Stadsvognen derinde bag Vogn-
porten,« hviskede Vandposten.

»Hæ, hæ!« Arbejdsvognen skælvede stærkt i
Stemmen. »Fortæl, saa han hører det derinde.
Raab højt. Skraal op — hæ, hæ — rigtig af-
skyeligt. Begynd!!«

Vandposten stirrede frem for sig med Pumpe-
stangen til Vejs og tog sig ud.

»I Gaar Morges, som jeg staar og tænker,
bliver jeg meget ubehageligt afbrudt ved, at Vogn-
porten slaas op, og denne Stadsvogn kommer herud.
Tror De, han hilser. Naa, jeg ikke heller —
selvfølgelig — man er jo Kavaler. Han ruller af
Sted — som en Greve, der nødvendig maa ud og
bese Grevskabet. Jeg lo — selvfølgelig. Man er
jo Kavaler. Og jeg glemte ham. Det bliver Aften.
Jeg staar igen og tænker. Han kommer tilbage.
Ah — ynkeligt! Hans ene Baghjul var løbet tør.
»I... v... v!« hvinede han. Jeg begloede ham.
Jeg lo stærkt, men værdigt. Greven var syg. Han
skammede sig. Iv! Hans Øjne løb rundt. Han
vidste ikke, hvorhen han turde se. Skyndsomt
svandt han bag Vognporten. Her stod jeg. Man
er jo Kavaler. Det er Historien, og den er godt
fortalt.«

Da stod Arbejdsvognen maalloes.

»Sover De?« hviskede Vandposten forsigtigt.

Men Arbejdsvognen svarede ikke.

»Nu blev han stille,« sagde den endelig længe
efter og pustede anstrengt. »Jeg mener Stads-
karetten. Han hørte hvert Ord. Ak, hvilken Aften.
Hver Nat herefter fortæller jeg selv Karetten Hi-
storien og hører ham vrinske. Jeg har sukket af
Fornøjelse. Jeg er brændvarm. Nu kan jeg sove.
Vandpost, De har vist mig en Opmærksomhed.
Verden er skøn. God Nat, Treben. Jeg tilgiver
Dem Deres Dumbhed. Sagde De noget?«

»Nej, jeg piber selv,« svarede Trillebøren, »og
tør derfor ikke snakke med.«

»Jeg skal ogsaa nok tale for Dem,« svarede
Arbejdsvognen. »I Aften er jeg imødekommende
og venlig. Ak, ser De, den Dag, jeg kunde opnaa
at se Dem og Karetten gaa i Køkkenet og op
gennem Skorstenen som snavset Røg, da blev jeg
ung og ny, og jeg fik et godt Sind. Og hvis alt
gaar vel, saa opnaar jeg den Glæde i Livet. De
piber, lille Pjok, ligesom Karetten. De er udlevet.
Hvem vil høre Piben. De gaar i Skorstenen. Det
er min Glæde. Sov nu, Vandpost. Vi har faaet
en ualmindelig nedrig Historie, vi slumrer ind til
en kraftig Søvn. Den Slags Historier giver Mod
til at leve videre.«

»Tys, tys,« hviskede Vandposten hurtigt. »Det
er selvfølgelig sandt, hvad De siger, kære Arbejds-
vogn. Jeg er jo fuldkommen af Deres Mening.
Men som Kavaler maa De virkelig ikke sige det
højt.«

»Jeg er lige saa meget — Kavaler som De.
Jeg drømmer — allerede — om Karetten,« mumlede
Arbejdsvognen langt inde i Søvn, og saa sov den.

Alt blev blikstille. Maanen saa ned den lange
Nat. Bondegaarden laa livløs.

Men Frosten bed.

Kartofterne frøs i Kælderen og Roerne i Laden.
Isblomster tætnede Ruderne, kun Arbejdsvognen og
Vandposten mærkede ingen Ting. De sov tungt
og trygt, Arbejdsvognen skummel i Skyggen, Vand-
posten stiv og død i Maanelyset. Frosten luskede
om dem, sled sig ind i dem, tørrede Smørelsen
bort i alle Hængsler og ved Hjulenes Akse. De
vare varmede indvendig. De mærkede intet.

Saa frøs det, saa Stjernerne skælvede.

En kold Lysning rørte sig i Øst, og Arbejds-
vognen lettede tungt ved sig. Stjernerne bleve blege.
Det gryede.

»Æh, hallelø, Vandpost!«

»Hj... a... ah,« svarede Vandposten langt
borte. Den saa pjusket ud i Halmen, nu, det blev
lysere, og sank øjeblikkelig tilbage i Søvn igen.
»Hvad — vil — De?«

»Hvad jeg vil,« vrængede Arbejdsvognen, der
altid om Morgenen var lige ved at revne af Ond-
skab. »Der hænger en lang Istap ved Deres Tud,
min Bedste.«

»Tud,« raabte Vandposten lysvaagen og saa
efter i samme Nu. Den stirrede vildt og vildere.
Den saa ud, som blev den dødsdø, og stod endelig
ret op og ned og saa paa Istappen, som om der
ikke var andet i Verden.

Arbejdsvognen glædede sig.

»Kavaler,« sagde den, »kan De ikke nyse en
Gang, saa den Istap falder af. Der er bogstavelig
ingen, der kan holde ud at se paa Dem.«

»Kære, kære, ti stille,« hviskede Vandposten
hurtigt. »Husk paa Historien, jeg fortalte Dem i
Aftes.«

»Udflygt!« Arbejdsvognen grinede, men den
grundede hemmeligt. Den kunde nemlig over-
hovedet aldrig huske noget, især ikke, naar den
havde sovet. »Ah, hvad kommer jeg i Tanker om.
Stadskaretten. Vandpost! Det var en smuk Aften.
De har Ret. I udtrykkelig Forventning om mange
Historier af samme Slags indskrænker jeg mig denne
Morgen til Trebenet. God Morgen, dumme Treben!«

— Men mere fik den ikke sagt, thi i det
samme blev den spændt for. Den var frossen fast
i Jorden, og Hestene tog Tag for at faa den løs.

»Iv!« skreg Arbejdsvognen. Frosten havde
udtørret hver Draabe af Hjulsmørelsen.

»Hvad i al Verden er det?« sagde Manden,
som sad paa Vognen. »Hyp igen. Det gaar vel over.«

»Iv!« skreg Arbejdsvognen.

»Det Stads af en Vogn!« sagde Manden vred,
»skal man nu høre paa det Spektakel.« Men han
kørte videre.

»Iv, Iv!« hvinede Arbejdsvognen og rystede
sig rasende hen ad Brostenene. »Jeg forstaar ikke
dette,« stammede den. »Iv, Iv! Se De paa Deres
Tud!« skreg den ude af sig selv til Vandposten,
der var færdig at glo sine Øjne ud. »Iv, Iv!«
Skyndsomt svingede den om Hjørnet og forsvandt,
men ude paa Vejen fortsatte den: »Iv, Iv!« Lyden
tabte sig efterhaanden og blev svagere, saa den til
sidst syntes at komme fra andre Lande.

»Ka—va—ler!« sagde Vandposten stygt og
fniste uartig. Den skævede stærkt til Trillebøren,
men Trillebøren sagde ingen Ting, som den plejede,
og Pigen kom for at pumpe.

»Iv!« skreg Posten.

»Saa—aa!« sagde Pigen og kiggede den oven
i Hovedet. »Er der noget i Stykker?«

Hun pumpede igen.

»Iv!« skreg Posten.

»Hu ha da!« sagde Pigen.

»Iv!« skreg Posten.

Trillebøren sagde ingen Ting.

»Var det Dem, der lo!« skreg Vandposten,
da Pigen var gaaet ind.

»Nej,« sagde Trillebøren.

»Hvem var det da!« brølede Vandposten.

»Det var Stadsvognen inde bag Vognporten,«
svarede Trillebøren, »jeg tror nok, han morede sig.«

Kappel Böcker.